

ПЈЕСМА КУМСТВУ

Од кад рука Светога Јована
У таласе ријеке Јордана,
Христа крсти и миропомаза
И хришћанску Свету Тајну каза,
И отвори врата нове ере,
А крштење поста симбол вјере,
С' помазане гране босиока,
Кум је симбол Господњег свједока
Којег треба од тренутка тога,
Поштовати одмах после Бога!...
Кум се бира карактерном мјером,
Са образом, истином и вјером,
У аманет кумство се предаје
Да везује нове нараштаје,
Док им траје трага од вријеже,
Ништа јаче од кумства не веже!!!
Први знак је помраченог ума,
Када човјек увриједи кума
Ил' кад једног, заборави дана,
На Господа и Светог Јована...
Никад душа, таквога изрода,
неће стићи пред Лице Господа!...

Кад је „крвна освета“ бујала,
Многа би се браства ископала,
Трагом наше мучне историје
Да их кумство, помирило није!?
Односаше освета крвава,
Из племена по некол'ко глава
Док се мудри, дозову памети
Да се кумством покоре освети,

Да утихну ханџари и пушке,
Да се главе не искобе мушке...
Кол'ко само, спријечи освете,
Колијевка и мушко дијете!?
Кол'ко пута, човјек преко врата,
Кретао је да освети брата?
Но бијесног, пред кућом га срете,
Колијевка и мушко дијете
А мајка га куми, уплакана:
Прими Бога и Светог Јована!
Или крсти или посијеци,
Ту макању од девет мјесеци!...
А осветник, крсти се и гледа,
Убио би, Свети Јован не да;
Како братску, главу да намири
Са макањом што му руке шири!?
За свог брата, проли горке сузе,
Баци пушку па дијете узме,
На освету братску заборави,
Пред олтар га, часном оцу стави
И рече му: Крсти часни оче
Да недужно, не расте сироче!...
После тога Светог споразума,
Кум је главу, давао за кума!
Благородна, Светосавска вјера,
Памти безброј таквија примјера,
Шта о кумству рећи, после тога,
Осим: Кум је одмах после Бога!!!

Колико се изрода ријеша
Да о кума, душу огријеша
И да кума, изда у крвника!?
Ал' тај гријех прати виновника,

Па потомство, ни криво ни дужно,
Од гријеха претка, сконча тужно!?
Кроз вјекове, није страно нама,
Трговање, кумовским главама;
Сјетимо се времена онога,
Кад кума Душана Силнога,
Мрњачевић браћа, уморише
И његову круну приграбише;
И Уроша Нејаког' му сина,
Веле да је смакла рука њина!?
Мутна вода маричкога вала,
Кумовске је грехове опрала,
Кад у њене таласе кржаве,
Потонуше грешне круне с'главе,
Но колико њино огрешење,
скупо кошта српско покољење!?
Да поменем један примјер свјежи,
Од којег се људска савјест јежи,
Када Вожда Карађорђа, кума,
Два изрода, помраченог ума,
На превару, лишили су главе
И предали, рад земаљске славе,
На муштулук паши Марашлији,
На стамболској, да скапа капији!?
Од безумне, гршне радње њине,
Није било грђе трговине,
А Милошу и куму Вујици,
Затрло се сјеме обојици!...

Зато не дај мој брате србине,
Да ти гријех на оџак почине
И никада, немој сметнут с' ума,
Како треба поштовати кума
И пазити к'о зеницу ока,
Земаљскога, Господњег свједока;
У противном, прошлост ће ти рећи,
БОЖЈОЈ КАЗНИ, не можеш утећи!!!